

Czwartek, 26 października 2017 r.

P8_TA(2017)0421

Kontrola stosowania prawa UE w 2015 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2017 r. w sprawie kontroli stosowania prawa UE w 2015 r. (2017/2011(INI))

(2018/C 346/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając 32. sprawozdanie roczne z kontroli stosowania prawa UE (2014) (COM(2015)0329),
- uwzględniając 33. sprawozdanie roczne z kontroli stosowania prawa UE (2015) (COM(2016)0463),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji pt. „Ocena projektu EU Pilot” (COM(2010)0070),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 października 2016 r. w sprawie kontroli stosowania prawa Unii: sprawozdanie roczne za rok 2014 ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji pt. „Drugie sprawozdanie z oceny projektu EU Pilot” (COM(2011)0930),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie stosunków ze skarżącym w przedmiocie naruszeń prawa wspólnotowego (COM(2002)0141),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 kwietnia 2012 r. pt. „Aktualizacja zasad postępowania w stosunkach ze skarżącymi w przedmiocie stosowania prawa unijnego” (COM(2012)0154),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 marca 2014 r. pt. „Nowe ramy UE na rzecz umocnienia praworządności” (COM(2014)0158),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 maja 2015 r. pt. „Program UE – Lepsze wyniki dzięki lepszemu stanowieniu prawa” (COM(2015)0215),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 grudnia 2016 r. pt. „Prawo Unii: lepsze wyniki dzięki lepszemu stosowaniu” ⁽²⁾,
- uwzględniając Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską ⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję Rady nr 2001/470/WE z dnia 28 maja 2001 r. ustanawiającą europejską sieć sądową w sprawach cywilnych i handlowych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 13 kwietnia 2016 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0385.

⁽²⁾ Dz.U. C 18 z 19.1.2017, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 25.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

Czwartek, 26 października 2017 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 2015 r. w sprawie 30. i 31. sprawozdania rocznego z kontroli stosowania prawa UE (2012-2013) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2016 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące ustanowienia unijnego mechanizmu na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie otwartej, efektywnej i niezależnej administracji Unii Europejskiej ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 267 i 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 52 oraz art. 132 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej, a także opinie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz Komisji Petycji (A8-0265/2017),
- A. mając na uwadze, że w art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) określono zasadniczą rolę Komisji jako „strażniczki traktatów”;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 288 ust. 3 i art. 291 ust. 1 TFUE główna odpowiedzialność za prawidłową transpozycję oraz prawidłowe stosowanie i wdrażanie prawa UE w przewidzianym terminie, a także za ustanowienie odpowiednich środków niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony na obszarach regulowanych przez prawo UE spoczywa na państwach członkowskich;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej państwa członkowskie mają obowiązek jasnego i dokładnego informowania Komisji o środkach podejmowanych w celu transponowania dyrektyw UE do prawa krajowego ⁽⁴⁾;
- D. mając na uwadze, że zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽⁵⁾ oraz wspólną deklaracją polityczną Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 27 października 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽⁶⁾ przy przedstawianiu Komisji krajowych środków transpozycji państwa członkowskie mogą być zobowiązane, w uzasadnionych przypadkach, do przedstawiania informacji dowodowych w postaci „dokumentów wyjaśniających” dotyczących sposobu transponowania przez nie dyrektyw Unii do prawa krajowego ⁽⁷⁾;
- E. mając na uwadze, że zgodnie z art. 6 ust. 1 TUE Karta praw podstawowych Unii Europejskiej ma taką samą moc prawną jak traktaty i obowiązuje instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii oraz państwa członkowskie przy stosowaniu przez nie prawa Unii (art. 51 ust. 1 karty);
- F. mając na uwadze, że Unia dysponuje wieloma instrumentami i procedurami pozwalającymi zapewnić pełne i właściwe stosowanie zasad i przestrzeganie wartości zapisanych w traktatach, jednak w praktyce instrumenty te zdają się mieć ograniczony zasięg, być niedostosowane bądź nieskuteczne;
- G. mając na uwadze, że niezbędne jest zatem stworzenie nowego mechanizmu, zapewniającego wspólne i spójne ramy w oparciu o istniejące instrumenty i mechanizmy, który to mechanizm powinien być jednolicie stosowany do wszystkich instytucji UE i wszystkich państw członkowskich;

⁽¹⁾ Dz.U. C 316 z 22.09.2017, s. 246.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0409.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0279.

⁽⁴⁾ Sprawa C-427/07, *Komisja przeciwko Irlandii*, ust.107.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 15.

⁽⁷⁾ Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych.

Czwartek, 26 października 2017 r.

- H. mając na uwadze, że zgodnie z art. 258 ust. 1 i 2 TFUE Komisja przedstawia państwu członkowskiemu uzasadnioną opinię, jeżeli uzna, że uchybiło ono jednemu ze zobowiązań na mocy traktatów, i może wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli to państwo członkowskie nie zastosuje się do uzasadnionej opinii w terminie określonym przez Komisję;
- I. mając na uwadze, że Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską przewiduje wymianę informacji dotyczących wszystkich postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wszczętych na podstawie wezwań do usunięcia uchybienia, ale nie dotyczy nieformalnej procedury EU Pilot, która poprzedza wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia;
- J. mając na uwadze, że sprawy w ramach EU Pilot powinny sprzyjać bliższej i spójnej współpracy między Komisją a państwami członkowskimi, aby można było eliminować naruszanie prawa UE w miarę możliwości już na wczesnym etapie w drodze dwustronnego dialogu i nie musieć stosować postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;
- K. mając na uwadze, że w 2015 r. Komisja otrzymała 3 450 skarg dotyczących domniemych naruszeń prawa UE, przy czym państwa członkowskie, których dotyczyła większość skarg, to Włochy (637), Hiszpania (342) i Niemcy (274);
- L. mając na uwadze, że w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo do dobrej administracji definiuje się jako prawo każdej osoby do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, oraz mając na uwadze, że zgodnie z art. 298 TFUE instytucje, organy, biura i agencje Unii, wykonując swoje zadania, korzystają ze wsparcia otwartej, efektywnej i niezależnej administracji europejskiej;
1. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdanie Komisji w sprawie stosowania prawa UE za 2015 r., które koncentruje się na wdrażaniu dorobku prawnego UE, i zauważa, że zgodnie z tym sprawozdaniem trzema obszarami, na których w stosunku do państw członkowskich najczęściej wszczynano w 2015 r. postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom w zakresie transpozycji, były mobilność i transport, energia oraz środowisko naturalne; zauważa, że te dziedziny były również przedmiotem większości dochodzeń w ramach EU Pilot przeprowadzonych w 2015 r., w szczególności we Włoszech, w Portugalii i w Niemczech; wzywa Komisję do bardziej szczegółowego przedstawienia konkretnych powodów tej sytuacji;
 2. zauważa w szczególności, że Komisja podjęła problem złej jakości powietrza w Europie, uruchamiając szereg postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w związku z naruszeniem dyrektywy 2008/50/WE polegającym na stałym przekraczaniu dopuszczalnych wartości NO₂; ubolewa jednak nad tym, że w 2015 r. Komisja nie skorzystała z tego prawa do kontroli w celu zapobieżenia wprowadzaniu do obrotu na jednolitym rynku zanieczyszczających powietrze pojazdów z silnikami wysokoprężnymi, które znacznie przyczyniają się do przekraczających te dopuszczalne wartości emisji NO₂ do atmosfery i nie są zgodne z przepisami UE w zakresie homologacji typu i w zakresie emisji pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych;
 3. jest zdania, że duża liczba toczących się w 2015 r. postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego pokazuje, że terminowe i prawidłowe stosowanie prawa UE w państwach członkowskich pozostaje w UE poważnym wyzwaniem oraz priorytetem; utrzymuje, że obywatele UE mają większe zaufanie do prawa UE wówczas, gdy jest ono skutecznie wdrażane w państwach członkowskich; wzywa państwa członkowskie do zintensyfikowania wysiłków na rzecz skutecznej i terminowej transpozycji i wdrażania prawa UE;
 4. zauważa, że z końcem 2015 r. nadal otwartych było 1 368 spraw dotyczących niewypełniania obowiązków, co stanowi nieznaczny wzrost w stosunku do poprzedniego roku, jednak nadal utrzymuje się na poziomie niższym niż w 2011 r.;
 5. uznaje, że główna odpowiedzialność za właściwe wdrażanie i stosowanie prawa UE spoczywa na państwach członkowskich, lecz zauważa, że nie zwalnia to instytucji unijnych z obowiązku przestrzegania prawa pierwotnego UE przy opracowywaniu prawa wtórnego UE; podkreśla jednak, że Komisja udostępnia państwom członkowskim szereg instrumentów opracowanych z myślą o pomaganiu im w znajdowaniu wspólnych rozwiązań, np. podręczniki, grupy ekspertów, specjalne strony internetowe, od dialogu na temat planów transpozycji do dokumentów wyjaśniających, jak wcześniej rozpoznać problemy dotyczące transpozycji i rozwiązać je; wzywa państwa członkowskie do podjęcia wszystkich niezbędnych środków w celu wywiązania się ze zobowiązań uzgodnionych we wspólnej deklaracji politycznej państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącej dokumentów wyjaśniających, m.in. przez dostarczenie tabel korelacji zawierających jasne i dokładne informacje na temat środków krajowych służących transpozycji dyrektyw do krajowego porządku prawnego;

Czwartek, 26 października 2017 r.

6. po raz kolejny wzywa Komisję do powiązania wszystkich różnorodnych portali, punktów dostępu i stron internetowych w ramach jednej bramy sieciowej, która zapewni obywatelom łatwy dostęp do formularzy skarg online oraz przyjaznych dla użytkowników informacji dotyczących postępowań w sprawie naruszenia przepisów;

7. stwierdza, że Komisja wymaga od państw członkowskich powiadamiania, czy przy transpozycji dyrektyw do prawa krajowego dodają pewne elementy, tak aby społeczeństwo było dokładnie poinformowane o tym, jakie przepisy wchodzą w zakres kompetencji Unii Europejskiej, a jakie w zakresie kompetencji państw członkowskich; przypomina jednak, że nie ma to żadnego wpływu na prawo państw członkowskich do przyjmowania na poziomie krajowym np. bardziej wymagających przepisów socjalnych lub w obszarze ochrony środowiska;

8. zwraca uwagę, iż należy także umożliwić Parlamentowi monitorowanie egzekwowania przez Komisję rozporządzeń, podobnie jak ma się to w przypadku dyrektyw; zwraca się do Komisji o zapewnienie przekazywania danych na temat wdrażania rozporządzeń w przyszłych sprawozdaniach rocznych dotyczących monitorowania stosowania prawa UE; wzywa państwa członkowskie do przedstawienia Komisji ustawodawstwa krajowego transponującego lub wykonującego rozporządzenia, aby zapewnić prawidłowe stosowanie przepisów oraz wskazać, które części ustawodawstwa krajowego wynikają z prawodawstwa UE, a które są krajowymi przepisami dodatkowymi;

9. podkreśla, że należy przestrzegać terminów transpozycji; zwraca się do instytucji unijnych o ustalanie realistycznych terminów wykonania;

10. podkreśla, że UE powstała jako unia oparta na praworządności i poszanowaniu praw człowieka (art. 2 TUE); podkreśla, że wartości zapisane w art. 2 TUE stanowią fundament Unii oraz że w związku z tym ich przestrzeganie przez państwa członkowskie powinno stanowić przedmiot stałej oceny; przypomina, że staranna kontrola działań i zaniechań państw członkowskich oraz instytucji UE stanowi kwestię najwyższej wagi, a ponadto wyraża zaniepokojenie liczbą składanych do Parlamentu petycji i wnoszonych do Komisji skarg;

11. zwraca uwagę, że osoby zgłaszające naruszenia mogą być przydatne dla instytucji UE oraz instytucji krajowych, jeżeli chodzi o informowanie o przypadkach nieprawidłowego stosowania prawa Unii; przypomina, że należy sprzyjać takim postawom, zamiast do nich zniechęcać;

12. przyznaje, że petycje są ważnym źródłem informacji z pierwszej ręki nie tylko o naruszeniach prawa UE i brakach w jego stosowaniu w państwach członkowskich, ale także o potencjalnych lukach w przepisach unijnych, jak również o sugestjach obywateli dotyczących nowych przepisów, które mogłyby zostać przyjęte, bądź o ewentualnych udoskonaleniach obowiązujących już tekstów ustawodawczych; potwierdza, że skuteczne rozpatrywanie petycji stanowi wyzwanie dla zdolności Komisji i Parlamentu do reagowania na problemy związane z transpozycją i niepoprawnym stosowaniem prawa oraz do ich rozwiązywania, ale w rezultacie wzmacnia te zdolności; odnotowuje, że Komisja zamierza priorytetowo traktować wdrażanie przepisów prawa UE, aby obywatele mogli czerpać z nich korzyści w codziennym życiu; podkreśla potrzebę zapewnienia całkowicie przejrzystych, bezstronnych i niezależnych procesów decyzyjnych i administracji;

13. ubolewa, że nie dostarczono precyzyjnych danych statystycznych dotyczących liczby petycji, które doprowadziły do wszczęcia postępowania EU Pilot lub postępowania w sprawie uchybienia; w związku z tym zwraca się do Komisji o regularne przysyłanie sprawozdań dotyczących spraw związanych z toczącymi się postępowaniami lub procedurami, aby ułatwić zorganizowany dialog i skrócić czas rozstrzygnięcia sporów; wzywa Komisję do omawiania tych sprawozdań z Komisją Petycji, przy aktywnym zaangażowaniu ze strony wiceprzewodniczącego odpowiedzialnego za stosowanie i upraszczanie prawa; zachęca Komisję do zaangażowania składających petycje w procedury EU Pilot związane z ich petycjami, aby m.in. ułatwić dialog między nimi a zainteresowanymi organami krajowymi;

14. wyraża ubolewanie w związku z rosnącym opóźnieniem wdrażania strategii UE w zakresie ochrony i dobrostanu zwierząt na lata 2012–2015, które praktycznie uniemożliwia wprowadzenie nowej unijnej strategii koniecznej, aby zagwarantować pełną i skuteczną ochronę dobrostanu zwierząt za pomocą zaktualizowanych, wyczerpujących i jasnych ram prawnych w pełni zgodnych z wymogami art. 13 TFUE;

Czwartek, 26 października 2017 r.

15. zwraca uwagę, że do Komisji Petycji wpłynęło wiele petycji dotyczących dobra dziecka i wyraża nadzieję, że aktualnie przeprowadzany przegląd rozporządzenia Bruksela IIa przyczyni się do wypełnienia luk w rozporządzeniu i wyeliminowania niepowodzeń we wdrażaniu go;

16. podkreśla, że w ciągu ostatnich lat stwierdzono niedociągnięcia w stosowaniu przepisów, których celem jest zwalczanie oszustw podatkowych i prania pieniędzy; wzywa Komisję do zwielokrotnienia wysiłków na rzecz zagwarantowania rygorystycznego stosowania przepisów europejskich w tej dziedzinie;

17. zwraca uwagę, że terminowa i prawidłowa transpozycja i wdrożenie przepisów prawa UE do ustawodawstwa krajowego oraz jasne krajowe ramy legislacyjne zapewniające pełne poszanowanie dla podstawowych wartości, zasad i praw zapisanych w traktatach i Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej powinny być dla państw członkowskich priorytetem w celu uniknięcia przypadków naruszania prawa UE, przy jednoczesnym zagwarantowaniu wszystkim obywatelom zamierzonych korzyści możliwych dzięki skutecznemu i efektywnemu stosowaniu prawa UE; podkreśla w tym kontekście, że działania lub uchybienia wszystkich instytucji UE są związane traktatami unijnymi i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾;

18. wzywa Komisję do zachęcania państw członkowskich, aby zapewniały rygorystyczne egzekwowanie przepisów UE w zakresie swobodnego przepływu osób, zapewniając w szczególności pełną ochronę powiązanych praw gospodarczych, socjalnych i kulturalnych; przypomina, że będący częstym tematem petycji swobodny przepływ osób, w kontekście którego w pełni gwarantuje się prawa podstawowe, nie tylko stanowi jedną z podstawowych swobód UE i integralną część obywatelstwa UE, ale ma także ogromne znaczenie dla obywateli UE i ich rodzin, zwłaszcza jeżeli chodzi o dostęp do ubezpieczeń społecznych oraz postrzeganie przez nich UE;

19. przypomina swoją rezolucję z dnia 25 października 2016 r. i zwraca się do Komisji o podjęcie działań w odpowiedzi na zawarte w niej zalecenia;

20. uznaje, że Parlament również ma do odegrania istotną rolę w ramach sprawowania politycznego nadzoru nad działaniami wykonawczymi Komisji, kontrolowania corocznych sprawozdań dotyczących monitorowania stosowania prawa UE, a także poprzez przyjmowanie odpowiednich rezolucji parlamentarnych; proponuje, by Parlament w większej mierze przyczyniał się do terminowej i dokładnej transpozycji przepisów UE przez dzielenie się wiedzą specjalistyczną w procesie podejmowania decyzji ustawodawczych za pośrednictwem wcześniej nawiązanych kontaktów z parlamentami narodowymi;

21. podkreśla istotną rolę, jaką odgrywają partnerzy społeczni, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, Komitet Regionów i inne zainteresowane strony w tworzeniu prawodawstwa oraz w monitorowaniu i zgłaszaniu uchybień w transpozycji i stosowaniu prawa UE przez państwa członkowskie; podkreśla w związku z tym zasadę przejrzystości zapisaną w traktatach UE, a także prawo obywateli UE do sprawiedliwości i dobrej administracji, zgodnie z art. 41 i 47 Karty praw podstawowych UE; przypomina, że między innymi te prawa i zasady powinny również być kwestią najwyższej wagi dla państw członkowskich przy składaniu wniosków w sprawie projektów aktów wykonawczych odnoszących się do prawa UE;

22. z zadowoleniem przyjmuje spadek o około 30 % w porównaniu z rokiem 2014 liczby nowych spraw w ramach projektu EU Pilot otwartych w 2015 r. (881 w stosunku do 1 208 w 2014 r.); zauważa jednak, że średni poziom rozwiązywalności spraw w 2015 r. jest dokładnie taki sam jak w 2014 r. (75 %);

23. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po raz pierwszy od 2011 r. liczba nowych skarg spadła o ok. 9 % w stosunku do 2014 r. i wyniosła łącznie 3 450 nowych skarg; stwierdza tymczasem z dużym zaniepokojeniem, że najwięcej nowych skarg rejestruje się w sektorze zatrudnienia, spraw społecznych i włączenia społecznego; zauważa, że w 2015 r. 72 %

⁽¹⁾ Zob. m.in.: wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 września 2016 r. w sprawie C-8/15 P *Ledra Advertising Ltd.*, C-9/15 P *Andreas Eleftheriou*, C-9/15 P *Eleni Eleftheriou*, C-9/15 P *Lilia Papachristofi*, C-10/15 P *Christos Theophilou*, C-10/15 P *Eleni Theophilou* przeciwko Komisji Europejskiej i Europejskiemu Bankowi Centralnemu (sprawy połączone C-8/15 P do C-10/15 P), ECLI:EU:C:2016:701, pkt 67 i kolejne.

Czwartek, 26 października 2017 r.

wszystkich skarg przeciwko państwom członkowskim dotyczyło obszarów zatrudnienia, spraw społecznych i włączenia społecznego, rynku wewnętrznego, przemysłu, przedsiębiorczości i MŚP, sprawiedliwości i konsumentów, podatków i unii celnej oraz środowiska naturalnego;

24. wyraża ubolewanie, że w 2015 r. państwa członkowskie nie wypełniły we wszystkich przypadkach zobowiązania do przedstawienia dokumentów wyjaśniających wraz z krajowymi środkami transpozycji dyrektyw do swoich porządków prawnych; uważa, że Komisja powinna udzielić państwom członkowskim większego wsparcia w procesie opracowania tych dokumentów wyjaśniających i tabeli korelacji; zachęca jednocześnie Komisję, by nadal przedstawiała Parlamentowi i Radzie informacje dotyczące dokumentów wyjaśniających w swoich sprawozdaniach rocznych ze stosowania prawa UE;

25. uważa, że kary finansowe za nieprzestrzeganie prawa UE powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, a także powinny uwzględniać powtarzające się uchybienia zobowiązaniom w tej samej dziedzinie, oraz że należy przestrzegać praw przysługujących państwom członkowskim;

26. podkreśla, że wszystkie instytucje UE są związane traktatami unijnymi i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾;

27. ponownie stwierdza, że zadania powierzone Komisji lub innym instytucjom UE na podstawie Porozumienia ustanawiającego EMS (lub innych właściwych porozumień) zobowiązują je, zgodnie z art. 13 ust. 3 i 4 tegoż Porozumienia, do zapewnienia, aby zawierane na podstawie takich porozumień protokoły ustaleń były zgodne z prawem UE; podkreśla, że w związku z tym instytucje UE powinny powstrzymać się od podpisania protokołu ustaleń, jeśli mają wobec niego wątpliwości dotyczące jego zgodności z prawem UE⁽²⁾;

28. podkreśla znaczenie transpozycji krajowej i praktycznego wdrażania norm azytowych na szczeblu unijnym, np. w odniesieniu do wdrażania przez państwa członkowskie dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania (dyrektywy 2013/33/UE⁽³⁾)⁽⁴⁾; ubolewa nad niesprawnym wdrażaniem i stosowaniem kryzysowego mechanizmu relokacji zaproponowanego przez Komisję do celu uporania się przez państwa członkowskie z kryzysem uchodźczym; wzywa w związku z tym Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na wdrażanie środków przyjętych w zakresie azylu i migracji, tak aby zagwarantować, że są one zgodne z zasadami określonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a w odpowiednich przypadkach do wszczynania niezbędnych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;

29. stwierdza z niepokojem, że niektóre państwa członkowskie uchylają się od swych zobowiązań w dziedzinie azylu i migracji; z zadowoleniem przyjmuje zdecydowane stanowisko Komisji wobec państw członkowskich w kwestii stosowania przepisów UE w sprawie azylu i migracji; przypomina, że ze względu na przepływy migracyjne w kierunku Europy UE stoi przed niespotykanym dotąd wyzwaniem prawnym, politycznym i humanitarnym; wzywa państwa członkowskie, aby przyjmując i przydzielając uchodźców, uwzględniały również konwencje międzynarodowe o prawach człowieka; wyraża nadzieję, że Komisja będzie regularnie monitorowała stosowanie przez państwa członkowskie Europejskiego programu w zakresie migracji; przypomina, że skuteczna polityka migracyjna UE musi opierać się na równowadze między odpowiedzialnością a solidarnością wśród państw członkowskich;

30. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że w niektórych państwach członkowskich nadal występują poważne luki w zakresie wdrażania i egzekwowania prawa unijnego w dziedzinie ochrony środowiska; zauważa, że luki te występują przede wszystkim w odniesieniu do gospodarowania odpadami, infrastruktury służącej do oczyszczania ścieków oraz zachowania zgodności z dopuszczalnymi wartościami jakości powietrza; w związku z tym uważa, że Komisja powinna dążyć do określenia przyczyn tego stanu rzeczy w państwach członkowskich;

31. zachęca instytucje UE, by nieprzerwanie wypełniały swój obowiązek przestrzegania unijnego prawa pierwotnego przy tworzeniu przepisów prawa wtórnego UE, podejmowaniu decyzji dotyczących strategii politycznych lub podpisywaniu umów i porozumień z instytucjami spoza UE, a także o wypełnianie obowiązku wspierania wszelkimi dostępnymi środkami państw członkowskich UE w transponowaniu prawodawstwa Unii we wszystkich dziedzinach i w poszanowaniu wartości i zasad Unii, zwłaszcza w odniesieniu do najnowszych wydarzeń w państwach członkowskich;

⁽¹⁾ wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 września 2016 r. w sprawie C-8/15 do C-10/15 P, pkt 67 i kolejne.

⁽²⁾ Ibid, pkt 58 i kolejne; zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie C-370/12 Pringle, pkt 164.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 96).

⁽⁴⁾ Zob. m.in.: S. Carrera, S. Blockmans, D. Gross, E. Guild, „The EU's Response to the Refugee Crisis – Taking Stock and Setting Policy Priorities” [Reakcja UE na kryzys uchodźczy] – przegląd sytuacji i ustalenie priorytetów politycznych], Centrum Studiów nad Polityką Europejską (CEPS), esej nr 20, 16 grudnia 2015 r. – https://www.ceps.eu/system/files/EU%20Response%20to%20the%202015%20Refugee%20Crisis_0.pdf

Czwartek, 26 października 2017 r.

32. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że wciąż nie otrzymuje w terminie przejrzystych informacji na temat wdrażania prawa UE; przypomina, że w zmienionym Porozumieniu ramowym w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją, Komisja zobowiązuje się udostępniać Parlamentowi zwięzłe informacje o wszystkich postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego od momentu wezwania do ich usunięcia, w tym, na wniosek, informacje o kwestiach, do których odnosi się postępowanie w sprawie uchybienia, i oczekuje praktycznego stosowania tej klauzuli w dobrej wierze;

33. wzywa Komisję do uznania zgodności z prawem UE za prawdziwy priorytet polityczny, który powinien być realizowany w bliskiej współpracy z Parlamentem mającym obowiązek rozliczania Komisji, i dbania o to, by jako współprawodawca był on w pełni informowany w celu stałego usprawniania swojej pracy prawodawczej; zwraca się zatem do Komisji o podejmowanie działań następczych w związku z każdą rezolucją Parlamentu Europejskiego w sprawie kontroli stosowania prawa UE;

34. przypomina, że w swoich rezolucjach z dnia 15 stycznia 2013 r.⁽¹⁾ i z dnia 9 czerwca 2016 r. wezwał do przyjęcia rozporządzenia w sprawie otwartej, efektywnej i niezależnej administracji Unii Europejskiej zgodnie z art. 298 TFUE oraz wzywa Komisję do dalszego rozpatrzenia wniosku w sprawie rozporządzenia załączonego do ostatniej z ww. rezolucji;

35. podkreśla, że ze względu na brak spójnego i kompleksowego zbioru skodyfikowanych przepisów w zakresie dobrej administracji w całej Unii obywatelom trudno jest w pełni zrozumieć ich prawa administracyjne wynikające z prawa Unii, co także przyczynia się do pogorszenia ich ochrony prawnej; podkreśla zatem, że skodyfikowanie przepisów dotyczących dobrej administracji w formie rozporządzenia określającego różne aspekty procedury administracyjnej, w tym powiadomienia, wiążące terminy, prawo do bycia wysłuchanym, a także prawo dostępu każdej osoby do dokumentacji jej dotyczącej, ma podstawowe znaczenie dla wzmocnienia praw obywateli i przejrzystości; wyjaśnia, że przepisy te stanowiłyby uzupełnienie istniejącego dorobku prawnego Unii w przypadku wystąpienia luk prawnych lub trudności związanych z interpretacją przepisów, a także zapewniłyby większą dostępność; przypomina zatem po raz kolejny apel do Komisji, by ta przedstawiła kompleksowy wniosek ustawodawczy w sprawie europejskiego prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego, z uwzględnieniem wszystkich kroków podjętych już przez Parlament w tej dziedzinie, a także aktualnych wydarzeń w Unii i jej państwach członkowskich;

36. przypomina, że pytania prejudycjalne przyczyniają się do wyjaśnienia sposobu, w jaki prawo Unii Europejskiej musi być stosowane; uważa, że korzystanie z tej procedury umożliwia spójną interpretację i spójne stosowanie prawodawstwa unijnego; w związku z tym zachęca sądy krajowe do zwracania się w razie wątpliwości do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i do zapobiegania w ten sposób postępowaniom o uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego;

37. uważa, że kluczem do zapewnienia osobom fizycznym i przedsiębiorstwom korzyści ze strategii politycznych UE jest właściwe stosowanie dorobku prawnego UE; w związku z tym wzywa Komisję do zaostrenia egzekwowania prawa UE za pomocą zorganizowanych i systematycznych kontroli transpozycji i zgodności ustawodawstwa krajowego przy zachowaniu pełnej zgodności z traktatami UE i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej; zwraca uwagę, że prawodawstwo UE jest wynikiem wolnego i demokratycznego procesu; z zadowoleniem przyjmuje praktykę uwzględniania przez Komisję zasad lepszego stanowienia prawa podczas monitorowania stosowania prawa UE w państwach członkowskich;

38. podkreśla znaczenie przejrzystości w opracowywaniu i stosowaniu prawa przez instytucje UE i państwa członkowskie; zwraca uwagę, że zarówno w celu ułatwienia wdrażania prawa UE przez państwa członkowskie, jak i czynienia go dostępnym dla obywateli UE prawodawstwo UE musi być jasne, zrozumiałe, spójne i precyzyjne, a jednocześnie musi uwzględniać orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE, który podkreśla potrzebę przewidywalności norm UE⁽²⁾;

39. uważa, że włączenie parlamentów narodowych do dialogu na temat treści wniosków ustawodawczych w stosownych przypadkach przyczyni się do skutecznego stosowania prawa UE; zwraca uwagę, że lepsza kontrola przez parlamenty narodowe ich rządów, gdy te ostatnie są zaangażowane w proces stanowienia prawa, przyczyni się do skuteczniejszego stosowania prawa UE zgodnie z postanowieniami traktatów; podkreśla, że w związku z tym parlamenty narodowe powinny mieć możliwość wyrażenia opinii na wczesnych etapach europejskiej procedury ustawodawczej oraz wzywa instytucje europejskie i państwa członkowskie do rozpoczęcia debaty w sprawie protokołu nr 1 w sprawie roli

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2013 r. zawierające zalecenia dla Komisji w sprawie prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego w Unii Europejskiej (Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 17).

⁽²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 września 2009 r. *Plantanol GmbH & Co. KG przeciwko Hauptzollamt Darmstadt*, C-201/08, ECLI:EU:C:2009:539, pkt 46.

Czwartek, 26 października 2017 r.

parlamentów narodowych w Unii Europejskiej oraz protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, w miarę możliwości w drodze przeglądu tzw. systemu wczesnego ostrzegania, co pozwoli zapewnić lepsze stosowanie tzw. procedury żółtej kartki;

40. zachęca do bliższej współpracy między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi oraz do wzmocnienia powiązań między nimi; przypomina o funkcji kontrolnej parlamentów narodowych odnośnie do zaangażowania ich rządów w proces podejmowania decyzji w Radzie Unii Europejskiej, a także podkreśla potrzebę konsultacji i regularnej wymiany poglądów między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi, zwłaszcza na początkowych etapach procesu stanowienia prawa;

41. przypomina, że parlamenty narodowe mają do odegrania zasadniczą rolę w kontroli prawidłowego wdrażania prawa UE przez państwa członkowskie; wzywa je do aktywnego odgrywania tej roli; podkreśla rolę parlamentów narodowych w unikaniu praktyki nadmiernej rygorystycznego wdrażania prawodawstwa UE na szczeblu krajowym, a tym samym unikaniu inflacji prawa oraz zbędnych obciążeń administracyjnych; oczekuje, że państwa członkowskie wyraźnie wskażą i udokumentują zobowiązania krajowe, gdy są one dodawane do prawodawstwa UE w procesie ich realizacji; jest zaniepokojony tym, że nadmierne rygorystyczne środki krajowe dodawane do prawodawstwa UE przyczyniają się do niepotrzebnego wzrostu eurosceptycyzmu;

42. zauważa, że system wymiany informacji i współpracy między komisjami parlamentów narodowych współpracującymi z UE może pomóc w opracowywaniu skutecznego prawodawstwa i powinien być również wykorzystywany, by wspierać efektywniejsze stosowanie prawa UE przez państwa członkowskie; propaguje korzystanie z platformy IPEX, która jest narzędziem służącym wzajemnej wymianie informacji między parlamentami narodowymi a Parlamentem Europejskim; zachęca parlamenty narodowe do aktywnego udziału w regularnych posiedzeniach komisji międzyparlamentarnych organizowanych przez Parlament Europejski;

43. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
